

Ir vilkam bija savas īpašas goda dienas mūsu decembra mēnesī, ko arī sauc par vilku mēnesi.

Tam tad upurēja kādu kazu par dāvanu.

/K. Šulcs, Kurzemes stāstu grāmata, 1832./

Viņš steidzīgi norāva sievietei asins traipiem izraibināto tērpu. Viņa nepretojās. Palika, stāvot istabas vidū, tikai rīta blāzmas sārtā apakšveļā. Vīrieša acis centās nepakavēties pie krūšu galiņiem, kas spiedās cauri plānajam audumam. Tomēr skatiens aizķērās pie caurspīdīgo ziedu trīsstūrīša, un tūlīt pat atdūrās paklājā. Viņa prāts zināja, kas jādara, bet ķermenis alka tam nepaklausīt.

Vīrietis nikni savīstīja netīro apģērba gabalu kamolā un atrāva krāsns durvis. Ogles, zvēru acis, vēl kvēloja. Nešaubīdamies ne mirkli, viņš iebāza vīstokli krāsnī. Vīrietis pamudināja spriktis ar krāsnij pieslieto biguli. Tās iegailējās un noplaka. Uguns, kas tajās snauda, vēl nebija saodusi svaigo barību. Viņš sabikstīja vēlreiz. Uzvēdīja asiņu smaka. Klusi ieņurdēdamās, pirmās piesardzīgās liesmu mēles pastiepās un iztaustīja mīksto drānu. Kļuva drošākas un palaižīja sarkani piemirkušo audumu. Bija ēdams! Izsalkusī mute vērās platāka. Acis gailēja un vairs neizdzisa. Žokļi atņirdzās, atklādami dedzinoši asus zobus. Versmaini ilkņi iecirtās pamestajā ēsmā. Uguns, gandrīz pamirusī, sāka baroties. Vīrietis apmierināts pievēra krāsns durtiņas.

Sieviete joprojām nebija izkustējusies no tās vietas, kurā vīrietis viņu bija pametis. Kaut kas nebija kārtībā. Sieviete stāvēja kā bez dzīvības. Vīrietis beidzot uzdrošinājās viņu uzmanīgāk nopētīt. Tumšsarkanās asins pēdas uz sievietes ādas izcēlās iznīcinošā pretstatā ar tās bālumu. Vajadzēja pēc iespējas ātrāk izdzēst visas zīmes.

Samitrinājis vannas istabā atrasto divieli, viņš piesardzīgi atsēdināja sievieti uz gultas. Trausliem pieskārieniem pirmās sāka slaucīt asiņainās rokas. Tas nenācās viegli. Asinis bija paspējušas apkalst. Ticis galā ar pirkstiem un plaukstām, nedroši pieskārās asinīm uz sievietes vēdera. Tikai tagad viņš ievēroja, ka arī pieticīgās mežģīņu biksītes ir piesūkušās ar sarkano, lipīgo šķidrumu. Vīrietis dziļi ievilka elpu. Sājā asiņu smarža, sajaucoties ar sievietes ķermeņa glāsmaino aromātu, spēji iesitās nāsīs. Tā bija kļūda. Viņš centās izelpot visu ievilkto gaisu. Viņš mēģināja neelpot, bet bija jau par vēlu. Galva noreiba, ausīs šalca ārprātīga sajūtu atbalss.

Par atbildi čukstus izteiktajam piedāvājumam ieiet dušā, sieviete noliedzoši purināja galvu. Tātad viņa tomēr dzirdēja. Juta. Saprata visu. Sastingums bija tikai ārējā čaula. Aiz tās viņa slēpās.

Vīrietis zināja, ka tā bija visvienkāršāk. Ļaut, lai kāds cits par tevi parūpējas. Ļauties tam, ka par tevi raizējas. Tas bija tikai dabiski. Norobežoties no visa nepatīkamā, atslēgties no visa,

kas notiek un noticis. Ļaut, lai norimstas tas neprāts, kas plosīja apziņu. Tikmēr rokas kļuva nejutīgas. Nebija iespējams pakustināt kājas. Neredzamas važas ieskāva visu augumu.

Cik vien iespējami saudzīgi, vīrietis bija ticis galā ar piekaltušajām asinīm. Sakostiem zobiem, cenzdamies pēc iespējas retāk elpot. Cīnīdamies ar reiboni. Ar milzum lielu piespiešanos pārvaldīdams ikkatru savu kustību. Dvielis bija netīrs. Arī viņa rokas bija netīras. Tās oda pēc rūsas. Un nedaudz drebēja.

Vīrietis rūpīgi mazgāja pirkstu starpas, berza nagus, bet asiņu smārds neizzuda. Ielūkojies virs izlietnes piestiprinātajā spogulī, viņš visbeidzot pamanīja, ka piesātinātas asins šļakatas izraibinājušas arī kreklu, daži prāvāki plankumi iezīdušies piedurknēs. Novilcis netīro apģērbu, vīrietis satina to vienā murskulī ar dvieli un vēlreiz devās pie krāsns. Instinkts mudināja iznīcināt pēdējos pierādījumus.

Krāsni mītošajam plēsīgajam zvēram nebija nekādu iebildumu. Uguns dzīvoja. Uguns svinēja svētkus. Negaidītā maltīte tikai vairoja apetīti. Ēst, rīt, pierīties! Vīrietis iemeta negausīgajā mutē vēl dažas malkas pagales. Tad saņēmas, lai atskatītos uz sievieti.

Rokām aptvērusi pierautos ceļgalus, viņa sēdēja uz pašas gultas malas. Izskatījās, ka sievietei saltu. Ik pa brīdim puskailejam augumam pārskrēja trīsas.

Ieteicis viņai satīties segā, vīrietis virzījās uz izeju. Sieviete kā atspere uzšāvās no savas vietas un metās nopakaļ. Apvijusi rokas vīrieša viduklim, sieviete pieplaka viņa atkailinātajam augumam. Vīrietis tikai gribēja teikt, ka jāsameklē tīrs apģērbs, bet viņa pieklāvās vēl ciešāk.

Viņš nezināja, kur likt rokas. Pacēlis tās, gribēja apskaut, bet tad saminstinājās un ļāva tām atkal bezpalīdzīgi noslīgt gar sāniem. Kā izkausēta zelta stīga sieviete iekusa vīrieša ādā. Tas neizturami dedzināja. Tas padarīja bezpalīdzīgu. Mocīja izmisumā.

Viņa kaut ko čukstēja. Vīrietis nebija pārliecināts, ko ir sadzirdējis. Viņš pielieca galvu. Sieviete lūdzošām acīm skatījās pretī. Tikko izteiktie vārdi zvēroja viņas redzokļos. Viņš baidījās, ka uztvēris un sapratis nepareizi. Viņa aplaizīja lūpas un vēlreiz, pavisam neprātīgi, nočukstēja:

– Nogalē mani!

I

Ka vien vilks pamana stirnu, tā šai zogas no pakaļas, un, kā vien ir pa vērienam, tā klūp virsū. Un vilks tā māk aiznest stirnu, ka ne pēdiņas sniegā nepaliek.

/H. Skujiņš, Aumeisteri./

– Piecminūte, – garām skrejošā Kitija, papēdīšiem klaudzot, nočivināja.

– Piecminūte... – pēc brītiņa to pašu atkārtoja Elvijs, piesardzīgi ieturēdams distanci.

– Piecminūte! – atspiedusies pret durvju stenderi un sakrustojusi rokas uz krūtīm, vēlreiz atgādināja Daniela.

– Eju, – Ralfs nepacietīgi attrauca, taču negrasījās pat pakustēties. Pārlietu neparasta īsziņa pirms kāda brīža bija sasniegusi viņa telefonu. Vīrietis nezina kuru reizi vēra vaļā un pārslasīja divus vārdus – *nepieciešams satikties*. Viņam nebija vajadzīgs ne paraksts, ne kādas sīkākas norādes. Vēstījuma autoru Ralfs pazina. Pat pārāk labi. Viņš tikai nevarēja izlemēt, kādu atbildi sūtīt.

Daniela stāvēja durvīs un gaidīja. Vīrietis, aizrāvis ar telefona satura pētīšanu, nepievērsa viņai ne vismazāko uzmanību. Jaunā sieviete atkal un atkal pieķēra sevi brīnāmies, kāpēc visi tā sajūsminājās par Ralfa muskuļiem, izteikti atlētisko augumu, vīrišķīgi skarbjaiem vaibstiem. Viņa vīrietim joprojām neuzticējās. Arī tagad Daniela piesardzīgi vēroja Ralfu. Pat adītā cepurīte vīrieša galvā likās aizdomīga.

– Khm! – visbeidzot Daniela atgādināja par sevi.

Vīrietis iegruda telefonu kabatā un neapmierināti noburkšķēja:

– Eju! Jau eju!

Uzmanīgiem soļiem viņš sekoja Danielai. Ralfs caur pieri paglūnēja uz meitenei. Daniela bija pietiekami dīvaina, lai apkārtējo ziņkāre vēl arvien neatslābtu. Viņa ģērbās tikai melnā, rotājās ar pīrsingiem uzacīs un degunā, katrā auss līpiņā pa vairākiem maziem sudraba riņķiem, krāsoja melnus matus, nagus, pat lūpas. Kas gan pirms trīs mēnešiem varēja padomāt, ka gotiem līdzīgajai būtnei ar laiku būs tik liela teikšana?

Pārējie jau bija sapulcējušies kabinetā. Blondā Kitija nemierīgi dīdījās vienā no ādas dīvāna stūriem. Pretējā pusē, aizrāvis ar savu īsi apgriezto nagu pētīšanu, sēdēja Elvijs. Pamanījis atnācējus, gaišmatains, gara auguma bārdainis atrāvās no skata pa nelielo kabineta logu un piesēda uz rakstāmgalda malas.

Uzmetis īsu skatienu sanākušajiem, Ralfs atstāja bez ievēribas Kitijas aicinājumu, kad meitene ar plaukstu uzsita pa brīvo vietu sev blakus. Paņēmis aizdurvē nolikto krēslu, viņš nevērīgi piemetās uz tā.

– Beidzot visi! Varam sākt, Ērik, – Daniela uzrunāja bārdaino vīrieti un apsēdās pie datora.

– Nu tā, godājamā viesu nama komanda! – Ēriks apmierināts saberzēja plaukstas. – Cik cilvēki mums šajā nedēļas nogalē gaidāmi?

– Divi, – Daniela pasteidzās atbildēt pirmā. – Rezervēts caur internetu. Viena nakts standartā, vakariņas „Ligzdā”, brokastis.

– Aha! – vīrietis domīgi novilka un pievērsās pārējiem. – Tādā gadījumā, galvenie viesi būs tie, kurus atvedīšu es. Pagaidām nekādu izmaiņu. Sievasmāsa un viņas vācietis ielido ar pēcpusdienas reisu. Es sagaidu, atvedu, pavakariņojam, un līdz pusnaktij jūs visi būsiet brīvi.

– Elvijs gatavos īpašas vakariņas, – Daniela lepni piemetināja.

Visi paskatījās uz neizteiksmīgo, bālo puisi dīvāna stūrī. Viņš uz mirkli atrāvās no nagu pētiņas un piesarcis pārskrēja ar acīm darba biedriem.

Jaunais pavārs vienmēr paturēja prātā, kā bija sācis strādāt viesu namā tā pastāvēšanas pirmajās dienās. Kādreiz par to gādāja tikai trīs cilvēki. Lai ar visu tiktu galā, pilnīgi, pietika ar Ēriku, viņa sievu Beatrisi un Elviju. Tie bija labi laiki. Bet tā bija iesākumā. Teicamā apkalpošana, ezera tuvums, skaistais paugurainais apvidus, lieliskie dabas skati aizvien vairāk atpūtnieku atvilināja uz šo kluso, no pārējās pasaules nošķirto nostūri. Viesu namā nodarbināto skaits sāka mainīties.

– Lieliski! – Ēriks gandarīts pamāja pavāram. – Cerēsim, ka vācietis nenomirs badā, kamēr atbrauksim. Bet tad gan tu viņu palutini. Un ne tikai šodien. Visu nedēļu būs ko turēt.

– Pasaki vēlreiz, kādi kuram pienākumi, – Daniela atgādināja.

– Kā jau parasti! – Ēriks negribīgi atgaiņājās. – Kitija, bumbulīt, sagatavo luksus numuriņu. Vislabākā gultasveļa, svaigi dvieļi, pārskati bāriņa saturu. Nu, tu taču pati zini.

– Protams, ka zinu! – šķelmīgi attrauca uzrunātā meitene.

Vēl tad, kad Kitija strādāja mazpilsētas naktsklubā par oficianti, viņu bija uzrunājis mātes māsiņas vīrs. Tante Beatrise vairs nevarēja strādāt, bija gaidāms ģimenes pieaugums. Jaunā meitene labprāt piekrita Ērika darba piedāvājumam.

– Un iztīri kārtīgi, – arī Danielai bija ko piebilst.

– Tas man nav jāatgādina, – Kitija sabozās.

– Dažreiz ir.

– Ērikkonkuli, – meitene žēlojās, – atkal viņa man piesienas!

– Kārtībai jābūt. It īpaši tagad, – Danielas tonis palika nepiekāpīgs.

– Man vienmēr ir kārtība!

– Meitenes! Mei–te–nes, – Ēriks centās atjaunot saskaņu.

Ralfs sāka apsvērt atkāpšanās plānu. Neviena no šādām apspriedēm nepagāja secen bez abu jauno sieviešu savstarpējiem apvainojumiem. Ko viņas nevarēja sadalīt? Ralfs nespēja saprata.

Nesaprata arī mazo sanāksmju nepieciešamību. Tas bija Danielas, Beatrices brāļameitas jaunievedums. Tracināja, ka izbijušās studentes idejām visi tomēr paklausīja. Arī par viesu nama grāmatvedību un lietvedību Ēriks atbildību tagad novēla uz dīvainās radniecības pleciem. Vienu gan Ralfam nācās atzīt – modīgā jaunkundze ar saviem pienākumiem lieliski tika galā. Tāpat kā Kitija.

Dzīvīgā un allaž rosīgā istabene tīrīja, mazgāja, kārtoja, ja vajadzēja, palīdzēja virtuvē. Karstākajā sezonā Kitijai darba nekad netrūka. Savukārt Ralfs bija gan pārvaldnieks un sagādnieks, gan sētnieks un kurinātājs vienlaicīgi. Gaidāmi viesi? Labi! Jāsagaida, jāpavada, jāizklaidē, ziemā jā rūpējas, lai nenosalst, vasarā, lai nepārkarst? Tiks izdarīts! Visi melnie darbi bija uz Ralfa un Kitijas pleciem. Elvijs būrās pa virtuvi. Viņš citiem netaisījās pa kājām, un pārējie īpaši negribēja iejaukties pavāra „gaišās svētnīcas” notikumos. Kopš Daniela pārņēma lielāko daļu Ērika pienākumu, saimnieks no viesu nama vadīšanas un līdzdalības tā ikdienā aizvien vairāk attālinājās. Viņa dzīvē ienāca citas rūpes – jaundzimušie dvīņi.

– Kitija, neaizmirsti Ēģiptes kokvilnas palagus! – Ralfu no pārdomām sanāksmes telpā atgriezta Danielas uzsauciens aizejošajai istabenei.

Vīrieša skatiens ar neslēptu interesi sekoja Kitijai. Balinātā gaišmate bija tik pilnasinīga, ka viņas drēbes reizēm likās kādu izmēru tomēr par mazu. Tik nobriedusi, tik nogatavojušies, kā auglis, kuram tūlīt, tūlīt pārsprāgs plānā miziņa, atklājot sulīgo, maigo mīkstumu. Ralfa iztēlei bija kur sapīties.

– Tad jau viss skaidrs, – vīrietis attapies noskurinājās un cēlas kājās, lai atgrieztos pie darba.

– Jā gan, – Ēriks piebalsoja. – Tu tikai paseko līdzi, lai neaizputina piebraucamo ceļu. Laika ziņās solīja sniegu.

– Jau snieg, – Daniela pamāja uz loga pusi. – Dārza celiņu un pastaigu laukumu pie ezera arī vajadzēs patīrīt.

– Klausos, pavēlniece! – smīkņādams Ralfs attrauca un piešāva pirkstus pie adītās micītes militāram sveicienam.

– Jā, un, ja Elvijam kaut ko vēl vajadzēs, aizlaidīsi uz pilsētu.

Sadzirdējis savu vārdu, trauslais pavārs atjēdzies lēca augšā no dīvāna. Uzmetis piesardzīgu skatienu Ralfam, viņš steidzīgi atrunājās:

– Nē, nē, visu vakar saveda! Ar to, kas tagad ir ledusskapī un noliktavā, arī nedēļai pietiktu. Ja nu vienīgais – kādi sīkumi? Varbūt...

Pamanījis, kā nozibsnī Ralfa acis, Elvijs apklusā un lavījās uz izeju. Abu saspīlētās attiecības bija aizsākušās no viņu pirmās tikšanās reizes. Saimnieka apsvērumi par to, ka vajadzīgs kāds, kas patstāvīgi dzīvotu viesu namā un to pieskatītu, beidzās ar Ralfa ierašanos.

Ērika bezgalīgā uzticēšanās un privilēģiju piešķiršana jaunatnācējam Elviju dzina izmisumā. Visvairāk kaitināja svešā vīrieša pašapzinīgā uzvedība. Vēl svešinieks izskatījās pieredzējušāks, pievilcīgāks un vīrišķīgāks, nekā jaunais pavārs. Arī drosmīgāks un nekaunīgāks. Tāds Elvijs nekad nebija, un diez vai uzdrošināsies būt.

– Nu tad labiņi! – Ēriks apmierināts noteica un atkrita dīvēnā. – Man patīk, kad viss kolektīvs darbojas kā viena molekula. Vecīt, – saimnieks uzrunāja pārvaldnieku, – nerādi tik skābu ģīmi! Domā, man baigi patīk ar tiem fričiem ņemties? Beatrise visu laiku ar sīkajiem, bet radiņus man nāksies izklaidēt. Vasarā nobāztu pie ezera, lai cepas saulītē. Tagad, redzi, viņiem vajagot neskartu dabu ziemā. It kā sniegu nebūtu redzējuši!

Ralfs pasmējās kopā ar Ēriku un taisījās uz promiešanu. Daniela klabināja datora tastatūru, abiem vīriešiem vairs neveltīdama nekādu uzmanību. Ēriks, līdz ar Ralfu, izgāja vestibilā.

– Paklau, brāl, tu tāds nerunīgs pēdējā laikā palicis, – Ēriks apturēja Ralfu, kas grasījās vērt durvis uz viesu nama zāli.

– Būs uzkritusi ziemas depresija, – Ralfs atsmēja.

– Beatrise vaicāja par tevi. Kāpēc ciemos nebraucot?

– Hm... Nesanāk jau pa ceļam.

– Puikām drīz būs trīs mēneši, bet tu raudzībās neesot bijis. Vai nebūsi par ko apvainojies?

– Viņa tev lika to pavaicāt? – Ralfam kļuva interesanti.

– Tu taču zini, kādi tie sievieši untumaini, – Ēriks taisnojās. – Pirms pusgada pieprasīja, lai tevi patriecu, tagad satraucas, kāpēc tu viņu neapciemo.

Ralfs pavīpsnāja, atcerējies Ērika sievas dusmu lēkmi. Kāda no pilsētas meičām cīņā par Ralfa uzmanību saņēma atteikumu. Atriebdamās sāka izplatīt baumas, ka pārvaldnieks viesu namā rīkojot orgijas. Tas bija uzjautrinoši, bet saimnieka sievas dusmas izprotamas. Ēriks toreiz uzklausa Beatrisi, bet tik un tā rīkojās pa savam. Viņam ar Ralfu bija vienošanās. Tās noteikumus Ēriks negrasījās lauzt.

Abus vīriešus vienoja īpaša draudzība vēl kopš skolas laikiem. Turklāt Ēriks mazpilsētā nebija vietējais, viņam bija vajadzīgs labi zināms un uzticams līdzstrādnieks. Ieprecējies sievas ģimenē, Ēriks pilsētā palika un, būdams būvnieks, namus ne tikai cēla, bet atjaunoja arī vecos īpašumus. Tā viņš bija uzgājis šo dievu aizmirsto nostūri. Nopircis uz sabrukšanas robežas esošo ēku un iekārtojis, Ēriks pievērsās arī tūrisma biznesam.

– Lai sīkie paaugas. Man tādi brēkuļi, ja godīgi, ne pārāk, – Ralfs mēģināja izlocīties. – Varbūt uz Ziemassvētkiem.

– Jā, vecīt, – Ēriks draudzīgi uzsita biedram uz pleca, – man jau arī. Tikai, no tēva pienākumiem nekur neaizmuksi.

–Tev taisnība. Nu tad – turi buru! – Ralfs sniedza roku atvadu sveicienam. Ēriks stingri paspieda drauga plaukstu un smiedamies piebilda:

- Bet tu pieskati skuķus, lai nenolinčo viena otru!
- Klausos, priekšniek!

Anna, atlaidusies apsildāmajā mašīnas sēdekļī, laiski vēroja gar acīm ziobošo ceļmalas pasauli. Rudens neglītā kailumu vietā bija nākušas zili baltas, spoži baltas, krēmkrāsas, vaniļas, cinka baltas un visas citas baltās krāsas toņkārtas. Atkal sniga. Likās, ka sniegs nekad nebeigsies. Tāpēc vien bija patīkami atrasties komfortablās mašīnas salonā, klausīties pieklusinātās radiostacijas melodijas un sajūst uz ceļgala Alekša silto plaukstu.

Aleksis bija viņas Lieliskais. Bija pagājis vairāk kā gads, kopš Anna ar vīrieti iepazinās. Pirmos mēnešus tās bija lietišķas darba attiecības. Direktors sievietes acīs bija tikai direktors. Kopš bērņības viņa jūta neapzinātu respektu un pat bailes no augstākstāvošām amatpersonām. Vienlaicīgi – cieņu un pietāti pret saprātīgiem un prasīgiem vadītājiem. Pilnīgi Annu spēja atbruņot gudri un nepiekāpīgi vīrieši. Aleksis tāds bija.

Sākumā gan sievietei neatlika laika to ievērot. Vēl jo vairāk tādēļ, ka Alekša ārējais izskats itin nemaz neatbilda Annas vīrieša ideālam. Krietni aiz četrdesmit gadu robežas, nedaudz apvēlies plikgalvis, ar brillēm. Zem elegantajiem, labi pieguļošajiem uzvalkiem viņš izskatījās staltāks nekā patiesībā bija. Uzņēmuma dāmas mēdza šo to baumot par šefu, bet pret Annu vīrietis vienmēr izturējās pieklājīgi atturīgi.

Tagad Aleksis mašīnas stūri droši valdīja tikai ar vienu roku. Apmierināti, bet pavisam greizi, vīrietis dungoja līdz radio dzirdamajam meldīnam, kamēr otras rokas īkšķis vieglītēm glāstīja sievietes paceli. Dziedājums aizķērās, spēji pārslēdzot ātrumus un nogriežoties no galvenā ceļa. Anna paspēja saskatīt krustojumā izvietoto norādi *Vilkezers*. Līdz viņu galamērķim vairs nebija tālu. Aleksis, pabraucis tikai nelielu gabalu pa aizsnigušo sānceļu, piestāja. Viņš alkaini pieplaka sievietes sārtajām lūpām.

- Tu nu gan esi nepacietīgs, – Anna tēlotā klīrībā uzsita pa Alekša plecu.
- Bet tu – dieviete.
- Varbūt vispirms aizbrauksim līdz galam?
- Nevaru, – Aleksis atzinās. – Tava klātbūtne mani padara slimu.
- Mmm, – sieviete novilka izbrīnīta un priecīga vienlaicīgi.
- Nāc pie manis, – ar karstu čukstu Aleksis vilka viņu tuvāk. Anna atsvabināja kārtīgi savīto matu mezglu. Pār atliekto muguru izlija garas, gaiši vizošas cirtas. Sieviete aizvēra acis un ļāvās.

Dēkainajā noskaņā ielauzās griezīgs un ilgstošs mašīnas signāls. Anna un Aleksis nepievērsa tam uzmanību. Signāлтаure atskanēja no jauna. Cauri sniegpārslu noklātajam vējstiklam abi visbeidzot pamanīja pretimbraucošo mašīnu. Tās ceļu šaurajā brauktuvē bija aizsprostojis Alekša *Mercedes*.

– Dari kaut ko! – Anna atgrūda vīrieti, pamanījusi šoferi izkāpjam no auto un tuvojamies viņiem.

Aleksis negribīgi rausās ārā no mašīnas. Aukstā vēja un sniegpārslu virpulis ielauzās krietni uzkarsušajā salona atmosfērā. Pat Anna saprata, ka sniega aizvilktais ceļš ir par šauru diviem tādiem apjomīgiem spēkratiem, kā Alekša mašīna un sudrabkrāsas apvidus auto, kura īpašnieks bija pienācis pavisam tuvu.

Anna neveltīja pienācīgu uzmanību tam, kas notika ārpus mašīnas. Piepeši vīrieši sarokojās. Svešinieks vēlreiz paspieda Alekša plaukstu un devās atpakaļ uz mašīnu.

– Ko mēs tagad darīsim? – Annā pamodās interese, kad Aleksis, nosalušās rokas berzēdams, iemetās atpakaļ savā vietā.

– Neuztraucies, saulīt, viss būs kārtībā, – vīrietis optimistiski attrauca un nospieda sajūgu.

Varenais *Range Rover* brauca atpakaļgaitā, Alekša mašīna sekoja. Tā viņi sasniedza aizsnigušo mežu. Rovers, kupenā kārpīdamies, iegriezās tikko manāmā celītē. Mercedes brauca cieši garām apvidus mašīnas purnam. Bārdainais vīrietis pie stūres plati smaidīja un līksmi māja. Šoreiz Anna salēcās, atskatot skaudrajam signālam. Sieviete ļāva atrisušajām matiem aizklāt seju. Pārlietu uzbāzīgs šķīta svešinieka skatiens.

– Pamāj pretī, – Aleksis mudināja, – tas ir mūsu viesu nama saimnieks.

– Kāpēc viņš tik nekaunīgi blenž? Ko tu tādu pateici?

Annas Lieliskais iesmējās dziļus un apmierinātus smieklus.

– Tikai to, ka mums šodien sācies medusmēnesis.

Aleksis piesardzīgi izbrauca asos pagriezienus. Līkumu līkumiem vīdamies cauri piesnigušajam egļu vērim, meža ceļš sāka kāpt kalnup. Anna aizgrābta nolūkojās varenajos kokos. Egļu zari vērās kā priekšgars, ielaizdami savā noslēpumainajā, sniegā ietērptajā pasaulē. Dejojošo sniegpārslu svītas pavadībā mašīna rāmi slīdēja cauri pasakainajai ainavai.

Izbraucot no meža, pakalna galotnē varēja saredzēt apsnigušus jumtus, cauri sniega dejai vīdēja kūpoši dūmeņi. Pa lokveidīgo ceļu, cauri iespaidīgai vārtu arkai, melnais mercedes iebrauca viesu nama *Vilkezers* pagalmā.

Senatnīga, kā no skatu kartiņām nākusi, likās zemā, pamatīgi mūrētā ēka. Piekļauti jumta gali, portāla izbūve virs galvenās ieejas, mansarda jumts, spraišļoti lodziņi, kolonnu balstīts lievenis. Anna zināja, ka *Vilkezers* patiesībā ir restaurēta un tagad jaunu dzīvi ieguvusi

16. gadsimta pusmūža. No saimniecības ēkām praktiski nekas nebija saglabājies, tās, daļēji izbūvētas no jauna, ieskāva pusmūžas pagalmu no vienas puses. Oriģinālais, tālo gadsimtu akmeņu krāvums saglabājies tikai vārtu stabos un pašā namā. Viesu nams interneta tīmeklī uzturēja krāšņu mājas lapu. Anna bija paspējusi iepazīties ar tās izsmēlošo saturu.

Ass vējš gar saimniecības ēku stūri savirpuļoja un meta smalka sniega riekšavas tieši sejā. Izkāpusi no mašīnas, sieviete uzmeta galvā kažoka kapuci. Savlaicīgā Alekša Ziemassvētku dāvana bija ne tikai dārga, bet arī silta un praktiska. Anna tīksminājās, piekļaudama vaigam pūkaino kapuces malu. Tādās ādās viņa arī kaila varēja iziet ārā visniknākajā spelgoņā.

Sieviete pārļaida vērtējošu skatienu viesu nama fasādei, pagalmam. Piebraucamais ceļš bija rūpīgi iztīrīts, mazajā stāvlaukumā, paspējuši apsnigt, stāvēja stilīga vabolīte, jaudīgs džips un pavisam vienkāršs golfiņš. Anna aizdomājās, kādi bija mašīnu īpašnieki, kas tos sniegotajā nedēļas nogalē atvilinājis uz nomaļo viesu namu. Ziemas prieku baudītāji, nejauši garāmbraucēji vai tikpat kaislīgi divvientulības meklētāji, kā viņa un Aleksis?

– Esiet sveicināti Vilkezerā! – zemā, patīkamā balsī izteiktais sveiciens piespieda Annu atskatīties.

Sieviete ieinteresēta pavilka nostāk kapuci, lai uzlūkotu runātāju. Iznesīgs tumšmatis stiepa vienu no palielajām ceļasomām uz lieveni. Anna paguva saskatīt tikai pelēku, biezu džemperu un džinsus, kas izteiksmīgi apkļāva vīrieša spēcīgās kājas.

Siltuma, malkas un grīdas vaska smarža iesitās nāsīs, līdz ko Anna un Aleksis aizvēra aiz sevis ieejas durvis. Ienācējus pārsteidza pie vestibila sienām izkārtotā, bagātīgā buciņu ragu kolekcija. Lielāki, mazāki, žuburotāki vai pavisam vienkārši – tie glītās rindās viens aiz otra bija izslējušies mēmam pēcnāves sveicienam. Cauri ikdienišķajiem ciemiņu sagaidīšanas aromātiem jautās gadu simteņiem uzkrātais senā nama aromāts.

– Te ož pēc vecuma, – tikko dzirdami, neapmierināta nomurmināja Anna.

– Nē, saulīt, tā smaržo vēsture, – Aleksis nepiekrita.

Kamēr vīrietis kārtoja apmešanās formalitātes, Anna atslīga vienā no vestibila ērtajiem pīteņiem. Aleksis liksmi dudināja ar meiteni, kas aiz gaišā koka reģistratūras galdā izskatījās gaužām neiederīga. Adamsu ģimenītes pēcteci Anna vismazāk bija cerējusi ieraudzīt šajā laucinieciskajā vidē.

Melnā ģērbtā administratore atturīgi aicināja viņai sekot. Meitene norādīja uz krāšņām, siltās nokrāsās starojošām koka kāpnēm. Tās no abām plašās, kolonnu balstītās zāles pusēm aizvijās līdz pusmūžas mansarda stāvam.

– Numuriņš saucas “Ezers”, – skaidroja gotu piekritēja. – Jūs viegli atradīsiet. Uz durvīm ir plāksnīte. Vēlu patīkamu atpūtu!

– Es parādīšu, – aiz muguras noducināja bagāžas nesējs.

Palaidis pa priekšu viesus, vīrietis bez piepūles pacēla abas ceļasomas.

– Uz ko deram, ka viņi no gultas neizkāps līdz pat rītam? – Ralfs, atgriezies vestibilā, izaicinoši uzrunāja grāmatvedības dokumentu caurlūkošanā iegrimušo Danielu.

Meitene nepagodināja vīrieti pat ar acu skatienu. Toties Kitija, slaucīdama piebradāto grīdu, uzreiz sarosījās.

– Saderam! Manuprāt, šikais kungs to skaistuli izturēs tikai līdz vakariņām.

– Muļķīgas derības, – noteica Daniela, veikdama piezīmes uz kārtīgi sasprausto kvīšu malām un ignorēdama piedāvājumu.

Visi bija dzirdējuši Ralfa telefonsarunu ar Ēriku. Neilgi pēc aizbraukšanas saimnieks zvanīja un brīdināja par ceļā pieķertajiem, kaislīgajiem mīlniekiem. Nebija grūti viņus no parastā standarta numuriņa pārlikt jaunlaulātajiem piemērotākajā „Ezerā”. Tik un tā šajā ziemā viesu nams biežāk bija tukšs nekā pārpildīts.

– Kas te notiek? – jautāja Elvijs, pievienojies derību slēdzējiem pēdējā brīdī.

– Deru, ka saldo pārīti mēs nesastapsim agrāk par nākamās dienas rītu! – Ralfs nometa uz reģistratūras letes visu saņemto dzeramnaudu.

– Kā!? Bet vakariņas?

Elvijs acis iepletās no iespaidīgās naudas summas un domām, ka kāds varētu atteikties no viņa pagatavotās maltītes. Kitija izvilka no apteksnes priekšauta saņurcītu banknoti un uzmeta pa virsu Ralfa likmei. Tā bija daudzkārtniecīgāka par vīrieša piedāvāto, bet Kitija lepni pieņēma izaicinājumu.

– Tāpēc jau es saku – iznāks uz vakariņām!

– Pareizi! Es arī deru, ka uz manām vakariņām iznāks. – Pavārs vispirms pārmeklēja uzsvārča, tad bikšu kabatas. – Maks virtuvē. Es tūlīt!

– Pagaidi, – Ralfs aizkavēja puisī, – mums ir vēl viens dalībnieks. Ko teiksi, Daniela?

Meitene negribīgi atrāvās no skaitļiem aprakstītajām lapām un nicīgi izmeta:

– Es jau teicu – muļķīgi! Vai jums tiešām nekā cita nav ko darīt?

– Ir, – attrauca Kitija, – bet papriecāties arī kādreiz vajag! Tikai tu jau to neproti.

Daniela nomērīja Kitiju ar iznīcinošu melni iekrāsoto acu skatienu. Tad, pažvadzinājusi zem letes paslēpto monētu kārbīņu, izņēma vienu, un nosvieda blakus pārējo ieguldījumam.

– Tik un tā tas ir muļķīgi, jo viņi iznāks, augstākais, pēc divām stundām. Tāpēc, Ralf, ej vien, notīri dārza celiņus! Cilvēki pie mums atbraukuši atpūsties, nevis rosināt jūsu samaitāto fantāziju.

Atspiedies pret sniega lāpstu, Ralfs steidzīgi ievilka un tad lēnītēm izpūta cigarešu dūmu. Daniela nebija kļūdījiesies par ciemiņu atpūtas izvēli. Izdzirdējis smieklus un balsis uz pakāpieniem, kas cauri dārzam veda lejup līdz ezeram, Ralfs nīgri nospļāvās sniegā. Ardievu, dienas peļņa!

Vīrietis bija iemanījies no pirmā acu uzmetiena atpazīt pusmuižas viesu dabu un to, kas no viņiem sagaidāms. Aši novērtējis kunga jauno auto, dāmas dārgo apģērbu, bagātīgo dzeramnaudu, Ralfs saprata – pāris ir gana turīgs, arī pietiekami inteliģents, lai liekas galvassāpes nesagādātu. Viņi būs aizņemti tikai paši ar sevi. Platā gulta „Ezera” numuriņā tam bija kā radīta. To nu Ralfs zināja.

Vīrietis saīdzis ievilka pēdējo dūmu un nodzēsa cigaretes galu pirkstos. Laimīgie jaunlaulātie bija nokāpuši līdz pat ezeram. Kungs krita, palika sniegā, bet sieviete smiedamās mēģināja savu pavadoni piecelt. Viņa ievēlās līdzās un nokļuva vīrieša apskāvienos. Ralfs pavīpsnāja, vērodams pāri, kas viņu nemanīdams, valstījās sniegā. Vēl nesdams ceļasomas pa pusmuižas kāpņu vijumiem, Ralfs bija ievērojis, kā cienījamā vīra roka jutekliski ieslīd zem skaistās sievas kažoka. Uzvēdīja dārgas smaržas, nočaukstēja zīds, pazibēja smalkās zeķu mežģīnes sievietes svārku šķēlumā.

Ticis kalnā līdz pusei, Ralfs nespēja turēties pretī kārdinājumam un atskatījās. Vīrietim lika brīnīties pēkšņā iedoma, ka viņš vēlreiz grib dzirdēt svešās sievietes smieklus. Taču abi viesi, iegrimuši sniegā, turpināja skūpstīties un klusēja. Brīdi nogaidījis, Ralfs neapmierināti novērsās. Nonācis pie ēkas stūra, viņš sameklēja kabatā telefonu un atvēra priekšpusdienā saņemto īsziņu. *Nepieciešams satikties*. Divi vārdi, kas joprojām gailēja viņa tālrunī. Būt saprātīgam? Vai ļauties vilinājumam? Pārsteidzīgie pirksti veikli virknēja līdz galam neizsvērtas rakstu zīmes. *Vakarā?*

– Celies! – Anna smiedamās uzmundrināja. – Mēs nācām pastaigāties, nevis gulēt sniegā.

Sieviete satvēra Aleksi aiz rokas un vilka viņu. Vīrietis pūlējās izslieties, bet, viens neveikls solis, viņi atkal gulēja kupenā.

– Tu to tīšām, – uzjautrināta noteica Anna.

Aleksis tikai ciešāk apskāva sievieti. Viņai vairs nebija iebildumu. Līdz sniegpārslām aizvirpuļoja vieta un laiks, aizmirsās ziema un aukstums. Kļuva karsti. Palicis bez elpas, vīrietis atlaida Annu.

– Noķer mani, ja vari! – sieviete rotaļīgi iesaucās. Noskūpstījusi sniegpārslu no Alekša degungala, viņa uzskrēja uz aizsalušā ezera. Vīrietis nemaz nesteidzās. Anna vīlusies atskatījās. Aleksis sēdēja sniegā un modri lūkojās tālumā. Cimdotā roku norādīja uz mežu viņpus ezeram.

Krēsla bija viltīgi pamanījusies pielavīties pavisam tuvu. Sniga aizvien spēcīgāk. Anna sasprindzināja redzi un pūlējās saskatīt to, kas tā piesaistīja Alekša uzmanību. Ledū kaltais, baltais klajums tinās sniega plīvurā. Beidzot sieviete ieraudzīja. Silueti bija neskaidri, tikko nojaušami un kustējās tik ātri, ka sākumā Anna pat neaptvēra, uz ko skatās.

Vienā no ezera līciem parādījās stirna. Lieliem lēcieniem tā izskrēja uz ledus. Nopakaļ dzinās četras lielas, tumšas dzīvnieku ēnas. Viss norisinājās tik zibenīgi, ka domas nespēja izsekot līdzi, un vienlaicīgi tik gausi, kā skatoties palēninātus filmas kadrus. Stirna nesās lieliem lēcieniem. Tā meklēja glābiņu ezera pretējā pusē. Bēglei ceļu nogrieza vēl divi dzinēji, pēkšņi izniruši no sniega aizsega. Izmisušais dzīvnieks pasitās sānis un metās atpakaļ, tieši zobos saviem vajātājiem. Viens zibsnis, un stirna, vēlreiz mainījusi virzienu, ielēca krastmalas krūmos. Plēsēji gandrīz saskrējās, tad visi kopā pagriezās uz briksnāju. Meža zvēri tikai uz sekundi zaudēja iznīcinošo ātrumu. Nākamajā mirklī viss melnais, ņudzošais bars jau pazuda skatam.

Annas sirds sitās tik mežonīgi, it kā viņa pati tikko būtu mēģinājusi izbēgt no asinskāro plēsoņu nagiem. Sieviete neapturami sajuta sevī strāvojam tās bailes un bezcerīgumu, kas dzina uz priekšu vajāto stirnu.

– Nāc, iesim! – apjukušais Aleksis vedināja Annu uz krastu. – Ir jau vēls. Sāk putināt. Drīz satumsīs pavisam.

– Tu redzēji? Redzēji? Kas tas bija? – sieviete satraukti jautāja, joprojām nespēdama atgūties no ieraudzītā.

– Droši vien suņi.

– Mežā?

– Nepieskatītu suņu tagad netrūkst, – mierināja Aleksis. – Pelēči šajā apkaimē izšauti. Jau sen, pirms vairākiem gadsimtiem. Saglabāties tikai vietas nosaukums. Nāc, tik tiešām satumst!

Vīrietis un sieviete rokrokā kāpa atpakaļ Vilkezera kalnā. Nakts, atstājusi meža slēpņus, devās viņus pavadīt. Anna pie dārza celiņa atskatījās. Ezeru vairs nevarēja redzēt. Tas kluss un biedējošs pazuda tumsā un sniegputeņa lēveros. Abpus attīrītajām kāpnēm klusināti dega laternas. Sargājoši aicināja spožie viesu nama logi. Anna izvēlējās noticēt Aleksim. Viņa gribēja ticēt, ka sirotāju gaitas biezoknī uzsācis tikai apkārt klimstošu suņu bars.